

styku, kdyby adresát bezdůvodným odepřením přijetí dopisu mohl připravit odesilatele o právní účinky, kterých chtěl dotčeným dopisem dosíci. Z téhož stanoviska vycházejí také předpisy civilního řádu soudního o doručování soudních zásilek, odepřela-li osoba, které může býti platně doručeno, přijmouti písemnost bez zákonného důvodu (§ 109 c. ř. s.).

Čís. 16057.

Nepřípustnost dovolacího rekursu do rozhodnutí rekursního soudu, jehož předmětem jest, zda má býti podle § 20 vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. základem pro úpravu zvláštní odměny správce konkursní podstaty sazba úhrnných odměn A, připojená k řečenému vlád. nařízení, či zda má býti odměna upravena podle § 22, odst. 2, uved. vlád. nařízení na základě jednotlivých položek. Nezáleží na tom, jde-li o číselnou úpravu zvláštní odměny, anebo o usnesení rozhodující vůbec o této odměně (o tom, podle jaké základny má býti výše odměny určena).

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 460/37.)

K o n k u r s n í k o m i s a ř rozhodl usnesením ze dne 19. prosince 1936, že základem pro vyměření odměny správce konkursní podstaty za správu úpadcových nemovitostí má býti sazba podle § 20 vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. Rekursní soud k rekursu věřitelky M. banky v B. zrušil napadené usnesení. D ů v o d y: Dojde-li k zpeněžení zvláštní podstaty, přísluší správci konkursní podstaty za součinnost při zpeněžení podle § 22, odst. 2, vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. odměna zvláštní, kterou určí soud exekuční (§ 127, odst. 4, a § 50, odst. 3, konk. ř.). Kromě této zvláštní odměny přísluší však správci konkursní podstaty ještě úhrnná odměna podle § 80, odst. 2, konk. ř. a §§ 19 a násl. řeč. vlád. nař. Do základu pro výměru této úhrnné odměny (§ 20, odst. 1, uved. vlád. nař.) nelze započítati celý výtěžek zvláštní podstaty, poněvadž by se takto správci dostávalo dvojí odměny za tutéž činnost, nýbrž jen možný přebytek výtěžku zbývajícího po uspokojení všech oddělných věřitelů (hyperocha), který spadá do společné podstaty (§ 51, odst. 2, konk. ř.). (Srv. posudek nejv. soudu ze dne 22. května 1933, Pres 409/33, otištěný v č. 6 Věst. min. sprav. z roku 1933.)

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs správce konkursní podstaty.

D ů v o d y :

Předmětem rekursního soudu nebyla otázka, zda je zvláštní odměna správce konkursní podstaty, příslušící mu podle § 22, odst. 2, vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n., pohledávkou za podstatou společnou či za podstatou zvláštní, nýbrž jen otázka, zdali má býti podle § 20 téhož vlád. nařízení základem pro úpravu této zvláštní odměny sazba úhrnných odměn A, připojená k řečenému vládnímu nařízení, či zda odměna má býti upravena podle jeho § 22, odst. 2, na základě jednotlivých položek

»za vedení sporů a exekucí, za součinnost při zpeněžení zvláštní podstaty a za práce konané v řízení správním«. Nejde tedy o rozhodnutí o pohledávkách ve smyslu § 50, odst. 3, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., proti němuž by zásadně nebyl vyloučen dovolací rekurs podle § 192, odst. 2, konk. ř., nýbrž jde o dovolací rekurs proti usnesení vrchního soudu jako soudu rekursního o nárocích správce konkursní podstaty na odměnu, kteréžto rozhodnutí jest podle § 127, odst. 2, druhé věty, konkursního řádu konečné. Takový dovolací rekurs jest nepřipustný, a to nejen tehdy, když napadené usnesení upravuje číselně výši zvláštní odměny, ale i tehdy, když vůbec rozhoduje o odměně správce konkursní podstaty, tudíž i tenkrát, když rozhoduje o tom, podle jaké základny má výše odměny býti určena.

Čís. 16058.

I. Nepřipustnost samostatného dovolacího rekursu do rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo vyrovnacímu věřiteli odepřeno hlasovací právo pro přihlášenou pohledávku, třebaže rekursní soud usnesení prvního soudu, přiznavší věřiteli hlasovací právo, z jiných důvodů zrušil s výhradou právní moci. — II. Dovolací rekurs jest v takovém případě odmítnouti pro tentokráte.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 464/37.)

K II. srv. rozh. č. 2424 Sb. n. s.

V y r o v n a c í k o m i s a ř u krajského soudu v L. přiznal usnesením ze dne 10. října 1936 vyrovnacímu věřiteli Hanuši A. hlasovací právo jen za částku 14.487 Kč 30 h z jeho přihlášené pohledávky 24.487 Kč 30 h. R e k u r s n í s o u d k rekursu vyrovnacího dlužníka zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, aby, doplně řízení, po právní moci zrušovacího usnesení znovu rozhodl. D ů v o d y: Vyrovnací věřitel Hanuš A. jest vlastníkem ideální polovice nemovitostí, jež byly s příslušenstvím v ceně 91.010 Kč oceněny celkem na 1,250.000 Kč, takže cena polovice činí 625.000 Kč. Nejnižší podání s polovicí příslušenství činí 416.666 Kč 60 h. Pohledávka Hanuše A. 24.487 Kč 30 h jest zajištěna kaučným zástavním právem na polovici patřící vyrovnacímu dlužníku do výše 35.000 Kč. Zástavnímu právu Hanuše A. předcházejí zástavní práva za pohledávky v celkové částce asi 300.000 Kč. Zajištění jeho pohledávky nalezne tudíž plné úhrady v nejnižším podání. Hanuš A. přísluší však dále podle § 1101 obč. zák. o. i zákonné právo zástavní na *invecta et illata* k zajištění nájemného. Polovina ceny jich jest 45.505 Kč, kteroužto částkou jest jeho pohledávka rovněž kryta. Z toho, co uvedeno, plyne, že věřiteli Hanuši A. nepřísluší pro jeho pohledávku 24.487 Kč 30 h právo hlasovací podle § 47, odst. 1 vyr. ř. Tím se změnil podstatně základ pro určení poměru hlasovacího podle § 50 vyr. ř. Za předpokladu, že by věřitelé Josef F., František Č. a Antonín U., kteří hlasovali proti vyrovnacímu návrhu, neměli hlasovací právo za